

GILLES: Mám nějakou teorii i na vrzající židle?

LÍZA: Pochopitelně. Zakazuješ mi, abych ji namazala. Považuješ každé zavržení za poplašné zvonění. Rezavá stolička je aktivní součástí tvého boje proti všeobecné ochablosti.

GILLES: Takže já mám na všechno teorii?

LÍZA: Skoro na všechno. Nestrpíš, abych ti psací stůl uklízela. Protože tomu nepořádku, jak se ti tu vrší papíry, říkáš „historický řád archivace“. Říkáš, že knihovna bez prachu je knihovna v čekárně u zubaře. Tvrdíš, že drobky nejsou žádná špína, protože chleba přece jíme. Tuhle jsi mi řekl, že drobky jsou slzičky chleba, který pláče, když ho řežeme. Takže máme uplakanou celou postel i kanape. Zásadně nevyměníš prasklou žárovku, protože máme držet smutek za světlo. Aspoň pár dní. Po patnácti letech studia a manželského soužití se mi podařilo najít společného jmenovatele tvých teorií. Základní teze zní: hlavně doma nic nedělat!

Gilles se mile a provinile usmívá.

GILLES: Žít se mnou je peklo?

Líza se překvapeně otočí.